

JULIA QUINNOVÁ

BRIDGERTON

ROMANTICKÝ PÁN BRIDGERTON

Julia Quiniová

BRIDGERTON

ROMANTICKÝ PÁN BRIDGERTON

Pandora
www.vydavatelstvi.pandora.cz

2021

Julia Quinn
ROMANCING MR. BRIDGERTON

Copyright © 2002 by Julie Cotler Pottinger
All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Cora Design

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-973971-0-4

*Pre ženy z Avonloop, kolegov a všetkých priateľov -
ďakujem, že sa mám neustále s kým rozprávať.
Vaša podpora a priateľstvo
pre mňa znamenajú viac, ako viem vyjadriť slovami.*

*A pre Paula, pre ktorého je k romantike najbližšie kniha
s názvom „Bozk smrti“.*

Poďakovanie

*Obrovská vďaka patrí Lise Kleypasovej a Stephanie
Laurensovej za láskavé dovolenie použitia ich postáv.*

Apríl je už za dverami a s príchodom novej spoločenskej sezóny tu v Londýne nájdete v krajčírstvach po celom meste Ctižiadostivé matky a Roztomilé debutantky, ktoré sa snažia kúpiť večerné šaty, čo budú znamenať rozdiel medzi manželstvom a starodievoctvom.

A čo sa týka ich koristií – Odhodlaných starých mládenčov – pán Colin Bridgerton znovu sídli na vrchole zoznamu vhodných manželov, hoci sa ešte nevrátil zo svojho posledného výletu v zahraničí. Je pravda, že nemá titul, ale vyzerá veľmi dobre, má majetok a každý, kto strávil aspoň minútu v Londýne, vie, že aj šarm.

Pán Bridgerton však už dosiahol pokročilý vek tridsiatich troch rokov bez toho, aby prejavil o nejakú mladú dámu záujem. Nie je dôvod domnievať sa, že v tomto ohľade bude rok 1824 iný ako rok 1823.

Možnože by Roztomilé debutantky – a predovšetkým ich Ctižiadostivé matky – urobili najlepšie, ak by sa poobzerali inde. Ak aj pán Bridgerton hľadá manželku, veľmi dobre to skrýva.

Na druhej strane, nie je to ten druh výzvy, ktorý majú debutantky najradšej?

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ

Prológ

Šiesteho apríla roku 1812 - presne dva dni pred jej šestnástymi narodeninami - sa Penelope Featheringtonová zamilovala.

Bolo to jedným slovom vzrušujúce. Svet sa otriasol. Jej srdce poskočilo. Ten okamih jej vyrazil dych. A ona mohla s určitým uspokojením povedať, že dotyčný muž - Colin Bridgerton - cítil presne to isté.

Ach, nie tú časť o láske. Určite sa do nej nezamiloval v roku 1812 (a ani v roku 1813, 1814, 1815, alebo - ach, dočerta, ani v rokoch 1816 až 1822, a už vôbec nie v roku 1823, keď bol po celý čas mimo krajiny). Ale zem sa pod ním zachvela, srdce mu poskočilo a Penelope vedela bez najmenších pochybností, že aj jemu vyrazilo dych. Na dobrých desať sekúnd.

Je to celkom zvyčajné, keď človek spadne z koňa.

Stalo sa to takto:

Bola na prechádzke v Hyde Parku so svojou matkou a dvomi staršími sestrami, keď pod nohami pocítila hromové zadunenie (viď časť o tom, ako sa triasla zem). Jej matka jej nevenovala veľkú pozornosť (robila to len zriedkavo), a tak sa Penelope na chvíľu vytratila, aby sa pozrela čo sa deje. Zvyšok Featheringtonovcov sa horlivo rozprával s vikomtkou Bridgertonovou a jej dcérou Daphne, ktorá práve začala svoju druhú sezónu v Londýne. Všetci sa tvárili, že hukot ignorujú. Bridgertonovci boli naozaj významná rodina a rozhovory s nimi sa *nedali* ignorovať.

Keď Penelope obišla mimoriadne hrubý strom, zbadala, že sa k nej blížila dvaja jazdci cválajúci ozlomkrky alebo spôsobom, ktorý ľudia radi používajú na označenie hlupákov na koňoch, čo sa nestarajú o svoje bezpečie a blahobyt. Penelope cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce (ako svedkovi takéhto vzrušenia sa jej iba ťažko podarilo udržať pokojný tep a navyše, umožňovalo jej to povedať, že keď sa zamilovala, srdce jej poskočilo).

Potom sa v jednej z tých nevysvetliteľných hier osudu náhle zdvihol vietor a odfúkol jej z hlavy klobúk (ktorý si napriek matkinmu naliehaniu poriadne neuviazala, pretože stuha jej odierala bradu) a to priamo do tváre jedného z jazdcov.

Penelope sa prudko nadýchla (pretože jej vyrazilo dych!) a potom muž spadol z koňa a veľmi neelegantne pristál v neďalekej bahnitej kaluži.

Bez rozmyslu sa vrhla vpred a chcela sa ho spýtať, či je v poriadku, ale domnievala sa, že jej slová vyzneli skôr ako pridusený výkrik. Samozrejme, že sa na ňu určite nahnevá, keďže ho vlastne zhodila z koňa a spôsobila, že je celý zablatený – čo boli dve veci, ktoré zaručene pokazia náladu každému gentlemanovi. Ale keď sa konečne postavil na nohy a očistil sa od najväčšej špiny, neoboril sa na ňu. Nič jej nevyčítal, nekričal na ňu, ani na ňu nezazeral.

Rozosmial sa.

Rozosmial sa.

Penelope nemala veľa skúseností s mužským smiechom a ten, ktorý poznala, nebol veľmi vlúdny. Ale keď si utieral zahanbujúcu špinavú šmuhu na líci, jeho sýto zelené oči boli plné radosti. Vyhlásil: „No, to som celkom nezvládol, však?“

A v tej chvíli sa Penelope zamilovala.

Keď prišla k hlasu (ako si so zúfalstvom uvedomila, bolo to dobré tri sekundy po tom, čo by odpovedal človek s akoukoľvek inteligenciou), odvetila: „Ale nie, to ja by som sa mala ospravedlniť! Klobúk mi spadol z hlavy a...“

Prestala rozprávať, keď si uvedomila, že sa vlastne neospravedlnil, takže nemalo zmysel mu odporovať.

„Nič sa nestalo,“ povedal a trochu pobaveno sa na ňu usmial. „Ja... Daphne! Nevedel som, že si v parku.“

Penelope sa otočila a zistila, že stojí tvárou v tvár Daphne Bridgertovej, ktorá postávala vedľa jej matky. Tá okamžite zasyčala: „Čo si to urobila, Penelope Featheringtonová?“ a Penelope ani nenachádzala slová, aby mohla odpovedať. V skutočnosti zavinila celú nehodu a práve zo seba urobila hlupaňu pred niekým, kto bol zjavne – súdiac podľa výrazu jej matky – veľmi vhodným nezadaným mužom.

Niežeby si jej matka myslela, že má u neho šancu. Pani Featheringtonová vkladala obrovské nádeje do dvoch svojich starších dcér. A navyše, Penelope nebola ešte ani uvedená do spoločnosti.

Ak mala pani Featheringtonová v úmysle karhať svoju dcéru ďalej, nemohla to urobiť, pretože to by znamenalo, že musí odpútať svoju pozornosť od mimoriadne dôležitých Bridgertonovcov, medzi ktorých patrila, ako Penelope rýchlo zistila, aj muž, čo bol práve pokrytý blatom.

„Dúfam, že váš syn nie je zranený,“ povedala pani Featheringtonová lady Bridgertonovej.

„Som úplne v poriadku,“ prerušil ju Colin a skúsene ustúpil bokom predtým, ako ho mohla lady Bridgertonová zahrnúť materinskou starostlivosťou.

Predstavili ich, ale zvyšok rozhovoru už nebol dôležitý, hlavne preto, lebo Colin rýchlo a presne zhodnotil, že pani Featheringtonová je matka dohadzovačka. Penelope vôbec neprekvapilo, keď sa dal náhlivo na ústup.

Avšak škoda už bola napáchaná. Penelope objavila dôvod snívať.

Neskôr v tú noc, keď si túto príhodu prehrávala v mysli už aspoň po tisíci krát, prišlo jej na um, že by bolo pekné, ak by mohla povedať, že sa do neho zamilovala, keď jej pobožkal ruku pred tancom, jeho oči sa hriješne trblietali, zatiaľ čo jej stisol prsty o čosi silnejšie, ako bolo vhodné. Alebo by sa to možno mohlo stať, keď jazdil po slatinách ošľahaných vetrom a ten (už predtým spomínaný) vietor vôbec neutíchal, zatiaľ čo on (alebo skôr jeho kôň) cválal bližšie a jeho (Colinovým, nie konským) jediným cieľom bolo dostať sa k nej.

Musela sa do Colina Bridgertona zamilovať vtedy, keď spadol z koňa a pristál na zadku v kaluži blata. Bolo to neobvykle nezvyčajné a absolútne neromantické, ale keďže sa z toho nikdy nič nevykluje, bola v tom až akási poetická spravodlivosť.

Prečo mrhať romantikou na lásku, ktorú nikto neopätuje? Bude lepšie nechať si zoznámenie na vetrom ošľahaných slatinách pre ľudí, ktorí by skutočne mohli zdieľať spoločnú budúcnosť.

A ak existovala jediná vec, ktorú Penelope poznala dokonca aj vtedy, vo veku šestnástich rokov bez dvoch dní, tak to bola budúcnosť, v ktorej sa neobjavoval Colin Bridgerton v úlohe jej manžela.

Jednoducho nebola typom dievčaťa, ktoré priťahovalo mužov, ako bol on a obávala sa, že ani nikdy nebude.

Desiateho apríla roku 1813 – presne dva dni po jej sedemnástych narodeninách – debutovala Penelope Featheringtonová v londýnskej spoločnosti. Nechcela to urobiť. Prosila matku, aby jej dovolila rok počkať. Mala aspoň o dvanásť kíľ viac, ako by mala mať a na tvári sa jej zvykli robievať

škvrnny zakaždým, keď bola nervózna, čo znamenalo, že škvrnny mala *neustále*, keďže nič na svete ju neznervózňovalo viac ako londýnsky ples.

Snažila sa pripomínať si, že vonkajšia krása je povrchná, ale to jej vôbec nepomáhalo, keď si v duchu nadávala za to, že nikdy nevedela, čo má povedať ľuďom okolo seba. Neexistovalo nič smutnejšie ako škaredé dievča bez kúska osobnosti. A presne taká bola Penelope počas svojho prvého roka na manželskom trhu. Škaredé dievča bez – och, tak dobre, toto musela priznať – s kúskom osobnosti.

Vedela, kým je vo svojom vnútri, a že tá osoba je bystrá, milá a často-krát dokonca aj zábavná, ale jej osobnosť sa vždy strácala medzi jej srdcom a ústami. Vždy povedala niečo zle alebo ešte častejšie, nepovedala vôbec nič.

A aby toho nebolo málo, jej matka jej odmietala dovoliť vybrať si vlastné oblečenie, a ak nebola v predpísanej bielej, ktorú nosila väčšina mladých dám (a ktorá sa vôbec nehodila k jej pleti), bola nútená nosiť žltú, červenú a oranžovú, v ktorých vyzerala žalostne. Jediný raz, keď Penelope navrhla pani Featheringtonovej zelenú, si jej matka založila ruky na svoje robustné boky a vyhlásila, že zelená je smutná farba.

Žltá, ako tvrdila pani Featheringtnová, bola *šťastná* farba a *šťastné* dievča si uloví manžela.

Penelope v tej chvíli usúdila, že bude najlepšie, ak sa nebude snažiť pochopiť spôsob, ako funguje matkina myseľ.

Často sa objavila oblečená v žltej a oranžovej a príležitostne aj červenej, hoci tieto farby spôsobovali, že pri hnedej farbe svojich očí a červenkastom odtieni hnedých vlasov, vyzerala rozhodne nešťastne a vyslovene odstrašujúco. Nemohla s tým urobiť nič, takže sa rozhodla znášať to a iba sa usmievať, a ak sa jej nepodarilo usmiať sa, aspoň sa na verejnosti nerozplakala.

Bola pyšná na to, že to sa nikdy nestalo.

A keby to nestačilo, tak rok 1813 bol rokom, keď záhadná (a vymyslená) lady Whistledownová začala trikrát týždenne vydávať *Spoločenské noviny*. Jednostránkové noviny sa okamžite stali senzáciou. Nikto nevedel, kto bola, ale zdalo sa, že všetci majú nejakú teóriu. Týždne – nie, vlastne mesiace – sa v Londýne nehovorilo o ničom inom. Prvé dva týždne boli noviny doručované zadarmo – čo stačilo na to, aby od nich vyššia spoločnosť začala byť závislá – a potom odrazu neprišli. Ostali iba kameloti, ktorí si za nich pýtali nehoráznu sumu päť pencí.

Ale vtedy už nikto nedokázal žiť bez takmer dennej dávky klebiet, a tak všetci zaplatili.

Niekde nejaká žena (alebo ako špekulovali niektorí, muž) veľmi rýchlo bohatla.

To, čo odlišovalo *Spoločenské noviny lady Whistledownovej* od iných plátok bolo, že autorka spomínala celé mená ľudí. Neskrývala sa za skratky ako lord P. alebo lady B. Ak chcela lady Whistledownová o niekom napísať, použila celé jeho meno.

A keď lady Whistledownová chcela napísať o Penelope Featheringtonovej, aj tak urobila. Prvá zmienka o Penelope v *Spoločenských novinách lady Whistledownovej* bola:

Hrozné šaty slečny Penelope Featheringtonovej spôsobili, že tá nešťastnica vyzerala ako prezreté citrusové ovocie.

Čo bol celkom bolestivý zásah, ale nebol ničím iným ako pravdou. Druhá zmienka o nej v stĺpčeku nebola o nič lepšia.

Slečna Penelope Featheringtonová nepovedala ani slovo. Niet sa čomu čudovať! Zdá sa, že to chúďa sa topí v záhyboch vlastných šiat.

Nie, Penelope sa obávala, že to nebolo nič, čím by sa jej obľúbenosť zvýšila.

Spoločenská sezóna však nebola úplnou pohromou. Bolo tu zopár ľudí, s ktorými sa dokázala porozprávať. Lady Bridgertonová si ju obľúbila a Penelope zistila, že sa milej vikomtke môže často zveriť aj s vecami, ktoré by jej ani nenapadlo povedať svojej matke. Práve vďaka lady Bridgertonovej spoznala Eloise, mladšiu sestru jej milovaného Colina. Eloise tiež práve dovŕšila sedemnást, ale jej matka jej múdro dovolila odložiť debut o rok, hoci Eloise oplývala príťažlivým Bridgertonovským výzorom a nadbytkom šarmu.

A zatiaľ čo Penelope trávila popoludnia v zelenokrémovom salóniku v dome Bridgertonovcov (alebo ešte častejšie hore v Eloisinej spálni, kde sa obe dievčatá chichotali a úprimne rozprávali o všetkom možnom), príležitostne stretla aj Colina, ktorý sa vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch ešte neodšťahoval z rodinného domu do staromládeneckého bytu.

Ak si Penelope myslela, že ho miluje, nedalo sa to porovnať s tým, čo cítila po tom, keď ho lepšie spoznala. Colin Bridgerton bol bystrý, očarujúci, bezstarostný vtipkár, pri ktorom ženy omdlievali, ale predovšetkým...

Colin Bridgerton bol milý.

Milý. Také hlúpe slovíčko. Bolo to také všedné slovo, ale k nemu sa dokonale hodilo. Vždy jej povedal niečo milé, a keď napokon nabrala odvalu, aby mu niečo odvetila (niečo iné ako pozdrav alebo slová na rozlúčku), počúval ju. Takže pri ďalšom stretnutí bolo všetko jednoduchšie.

Na konci spoločenskej sezóny Penelope usúdila, že Colin Bridgerton je jediným mužom, pri ktorom sa jej podarilo rozprávať.

Bola to láska. Och, bola to láska, láska, láska, láska, láska, láska, láska. Možno to bolo hlúpe opakovanie slov, ale presne tieto slová Penelope napísala na neuveriteľne drahý listový papier spolu s „Pani Bridgertonová“, „Penelope Bridgertonová“ a „Colin Colin Colin.“ (Papier poputoval do ohňa vo chvíli, keď Penelope začula niekoho na chodbe.)

Bolo nádherné cítiť lásku – dokonca aj jednostrannú – k niekomu milému. Človek sa pri tom cítil tak dobre.

Samozrejme nebolo vôbec na škodu, že Colin, tak ako všetci Bridgertonovci, vyzeral úžasne. Mal známe Bridgertonovské gaštanové vlasy, ich veľký úsmev, široké plecia, stoosemdesiat centimetrov a v jeho prípade aj tie najzničujúcejšie zelené oči, aké kto kedy mal.

Boli to oči, ktoré mákali dievčatá v snoch.

A Penelope snívala, snívala a snívala.

V apríli 1814 sa Penelope vrátila, aby začala svoju druhú spoločenskú sezónu, a hoci prilákala rovnaký počet nápadníkov ako rok predtým (nula), sezóna nebola vôbec zlá. Pomohlo jej, že schudla takmer dvanásť kíl a teraz sa mohla označovať za „prijemne zaoblenú“ namiesto „oblučne baculatú“. Ešte stále sa ani nepriblížila k vzoru štíhlosti, ktorý bol vtedy rozšírený, ale aspoň sa zmenila natoľko, že si tým zabezpečila nákup celkom nového šatníka.

Nanešťastie, jej matka znovu trvala na žltej, oranžovej a občasnom záblesku červenej. A tentoraz lady Whistledownová napísala:

Slečna Penelope Featheringtonová (najmenej bláznivá zo sestier Featheringtonových) mala oblečené šaty citrónovožltej farby, ktoré zanechali v ústach všetkých kyslú pachuč.

Čo naznačovalo, že Penelope bola najrozumnejšou členkou rodiny, hoci táto poklona bola iba nepriama.

Penelope však nebola jedinou, na koho sa štipľavá autorka klebetníka zamerala. Tmavovlasú Kate Sheffieldovú prirovnala k odkvitnutému narcisu v žltých šatách a tá sa napokon vydala za Anthonyho Bridgertona, Colinovho staršieho brata a navyše aj vikomta!

Takže Penelope mala nádej.

Nuž, nie celkom. Vedela, že Colin sa s ňou nechystá oženiť, ale aspoň s ňou tancoval na každom plese a chvíľami ju rozosmieval. Vedela, že to bude musieť stačiť.

A takto pokračoval jej život. Prišla tretia sezóna, potom štvrtá. Jej dve staršie sestry, Prudence a Philippa si napokon našli manželov a odsťahovali sa. Pani Featheringtonová verila, že Penelope si ešte stále môže niekoho nájsť, keďže Prudence a Philippe trvalo päť sezón, kým si ulovili manželov, ale Penelope vedela, že jej osudom je stať sa starou dievkou. Nebolo by spravodlivé vydať sa za niekoho, keď bola ešte stále zúfalo zalúbená do Colina. A možno, niekde v zákutiach svojej mysle – v nejakom vzdialenom kúte, zastrčenom za časovaním francúzskych slovičiek, ktoré sa jej nikdy nepodarilo zvládnuť a aritmetikou, ktorú nikdy nepoužívala – mala ešte stále kúsok nádeje.

Až do *toho* dňa.

Aj teraz, sedem rokov po tom, ho označovala ako *ten* deň.

Odišla k Bridgertonovcom tak, ako to zvykla často robievať, aby si dala čaj s Eloise, jej matkou a sestrami. Bolo to tesne pred tým, ako sa Eloisin brat Benedict oženil so Sophie, iba nevedel, kým v skutočnosti bola a – nuž, nebolo by to podstatné, ak by to nepredstavovalo možno jediné veľké tajomstvo za posledných desať rokov, ktoré sa lady Whistledownovej nikdy nepodarilo odhaliť.

Každopádne, kráčala vtedy dolu vstupnou halou a počúvala, ako sa jej kroky ozývajú po mramorovej dlážke, zatiaľ čo vychádzala von z domu. Vyrovnala si svoj plášť a chystala sa na krátku cestu domov (ktorý bol vlastne za rohom), keď začula hlasy. Mužské hlasy. Mužské Bridgertonovské hlasy.

Patrili trom starším bratom Bridgertonovcom: Anthony, Benedictovi a Colinovi. Mali práve jeden z rozhovorov, aké muži zvyknú mávať, presne ten, kde šomrú a robia si žarty jeden z druhého. Penelope vždy rada pozorovala, ako spolu Bridgertonovci vychádzajú – boli taká úžasná rodina.

Penelope ich videla cez otvorené vchodové dvere, ale nepočula, čo hoovorili, až kým neprešla cez prah. A ako jasný dôkaz nesprávneho načasovania, ktoré ju sprevádzalo celý život, bol prvým hlasom, ktorý počula, ten Colinov a jeho slová neboli vôbec milé.

„...a určite sa nikdy neožením s Penelope Featheringtonovou!“

„Och!“ uniklo jej z pier skôr, ako nad tým stihla porozmýšľať. Jej zapišťanie preťalo vzduch ako sykot čajníka.

Traja Bridgertonovci sa k nej otočili s rovnakými zdesenými tvármi a Penelope si uvedomila, že práve sa začalo päť najhorších minút v jej živote.

Takmer večnosť neprehovorila a potom sa s vážnosťou, o ktorej ani nevedela, že je jej vlastná, zahľadela na Colina a vyhlásila: „Nikdy som ťa nežiadala, aby si sa so mnou oženil.“

Jeho líca očerveneli. Otvoril ústa, ale nevyšiel z nich ani hlások. Penelope si s uspokojením pomyslela, že to bol pravdepodobne jediný raz v jeho živote, keď celkom stratil reč.

„A nikdy –“ krčvito prehltna. „Nikdy som nikomu nepovedala, že chcem, aby si ma o to požiadal.“

„Penelope,“ podarilo sa mu povedať napokon, „mrzí ma to.“

„Nemáš sa za čo ospravedlňovať,“ odvetila.

„Nie,“ trval na svojom, „musím. Ublížil som tvojim citom a –“

„Nevedel si, že som tu.“

„Ale aj tak –“

„Neoženíš sa so mnou,“ povedala a vlastný hlas jej znel čudne a duto. „Na tom nie je nič zlé. Ja si zase nezoberiem tvojho brata Benedicta.“

Benedict sa očividne snažil nepozerať na nich, ale pri jej slovách zbystřil pozornosť.

Penelope zaľala ruky do pästí. „Jeho city nijako nezranilo, keď som vyhlásila, že si ho nezoberiem.“ Obrátila sa k Benedictovi a zahľadela sa na neho svojimi hnedými očami. „Všakže, pán Bridgerton?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetil Benedict náhle.

„Tak potom je všetko vyriešené,“ vyhlásila rozhodne. Pobavilo ju, že aspoň jeden raz jej z úst vyšli tie *správne* slová. „Nikto nemá zranené city. A teraz, keď ma ospravedlníte, gentlemani, chcela by som ísť domov.“

Traja gentlemani ihneď ustúpili nabok, a keby sa odrazu neozval Colin, podarilo by sa jej uniknúť. „Nemáš so sebou komornú?“

Pokrútila hlavou. „Bývam iba tu za rohom.“

„Viem, ale –“

„Odprevadím vás,“ vyhlásil Anthony pokojne.

„To vôbec nie je potrebné, pane.“

„Dovoľte mi to,“ povedal tónom, ktorý jej jasne naznačoval, že nemá na výber.

Prikývla a obaja vykročili dole ulicou. Keď prešli okolo prvých troch domov, Anthony vyhlásil zvláštne zdvorilým hlasom: „Nevedel, že ste tam.“

Penelope cítila, ako zvieria pery – nie kvôli hnevu, ale preto, že sa vzdala. „Viem,“ odvetila. „Nie je človekom, ktorý je krutý. Usudzujem, že vaša matka ho prenasleduje a snaží sa ho oženiť.“

Anthony prikývol. Úmysel lady Bridgertonovej, vidieť všetkých svojich ôsmich potomkov v šťastnom manželstve, bol všeobecne známy.

„Má ma rada,“ ozvala sa Penelope. „Teda vaša matka. Obávam sa, že okrem toho už nič iné nevidí. Pravdou je, že nezáleží na tom, či bude mať Colinovu nevestu rada.“

„To by som nepovedal,“ zamýšľal sa Anthony. Jeho hlas neznel ako hlas obávaného a uznávaného vikomta, skôr ako hlas dobre vychovaného syna. „Nechcel by som byť ženatý s niekým, koho moja matka nemá rada.“ S rešpektom a údivom pokrútil hlavou. „Je ako prírodná sila.“

„Vaša matka alebo manželka?“

Asi pol sekundy nad tým rozmýšľal. „Obe.“

Chvíľu kráčali a potom Penelope vyhrkla: „Colin by mal odísť.“

Anthony sa na ňu zvedavo zahľadel. „Prosím?“

„Mal by odísť. Cestovať. Nie je ešte pripravený oženiť sa a vaša matka sa nedokáže zdržať toho, aby na neho netlačila. Chce mu dobre...“ Penelope si zhrozene zahryzla do pery. Dúfala, že vikomt si nemyslí, že lady Bridgertonovú kritizuje. Pokiaľ šlo o ňu, tak v Anglicku nežila šľachetnejšia dáma.

„Moja matka to vždy myslí dobre,“ vyhlásil Anthony so zhovievavým úsmevom. „Ale možno máte pravdu. Možno by mal odísť. Colin rád cestuje. Hoci sa iba teraz vrátil z Walesu.“

„Naozaj?“ zamrmlala Penelope zdvorilo, akoby vôbec nevedela, že bol vo Walese.

„A sme tu,“ oznámil jej a prikývol na znak odpovede. „Toto je váš dom, všakže?“

„Áno. Ďakujem vám, že ste ma odprevadili.“

„Bolo mi potešením, uisťujem vás.“

Penelope sledovala, ako odchádza, potom vošla dovnútra a rozplakala sa.

V nasledujúci deň sa v *Spoločenských novinách lady Whistledownovej* objavil nasledujúci článok:

Včera to bolo na schodoch pred vchodom do domu lady Bridgertonovej na Bruton Street veľmi vzrušujúce!

Najprv tam videli Penelope Featheringtonovú v spoločnosti nie jedného, nie dvoch, ale TROCH bratov Bridgertonovcov, čo bolo pre to úbohé dievča, ktoré je neslávne známe čakaním v kúte, určite veľkou udalosťou. Nanešťastie (ale dalo sa to predvídať), keď slečna Featheringtonová odchádzala, bola zavesená na ramene vikomta, jediného ženatého zo skupinky. Ak by sa slečne Featheringtonovej nejakým spôsobom podarilo dotiahnuť jedného z bratov Bridgertonovcov k oltáru, určite by to znamenalo koniec sveta, ako ho poznáme a naša autorka, priznáva, že by nevedela, čo si počať v takomto svete a bola by nútená okamžite zanechať svoje brko.

Zdalo sa, že ešte aj lady Whistledownová chápala márnosť Penelopiých citov ku Colinovi.

Ubehli roky a bez toho, aby si to Penelope uvedomila, prestala byť debutantkou a ocitla sa medzi gardedámami, odkiaľ sledovala svoju mladšiu sestru Felicity – jedinú zo sestier Featheringtonových, ktorá bola obdarená prirodzenou krásou a šarmom – ako si vychutnáva svoje vlastné spoločenské sezóny v Londýne.

Colinovi sa cestovanie zapáčilo natoľko, že začal tráviť čoraz viac času mimo Londýna. Zdalo sa, že každých pár mesiacov odchádza na nové miesto. Keď bol v meste, vždy Penelope venoval tanec a úsmev. A jej sa nejakým spôsobom podarilo predstierať, že sa nič nestalo, že k nej nikdy verejne na ulici nevyjadril odpor a jej sny neboli nikdy zničené.

A keď bol v meste, čo nebolo veľmi často, vyzeralo to tak, že skĺzli do bezstarostného, hoci nie veľmi hlbokého priateľstva. Čo bolo všetko, v čo mohla dvadsaťosemročná stará dievka dúfať, no nie?

Neopätovaná láska nie je nikdy jednoduchá, ale Penelope Featheringtonová na ňu bola zvyknutá.

Kapitola 1

Matky dohadzovačky sa spoločne radujú – Colin Bridgerton sa vrátil z Grécka!

Pre milých (a nevšímavých) čitateľov, ktorí sú tohto roku v meste noví, pán Bridgerton je tretí v legendárnej línii ôsmich súrodencov Bridgertonovcov (preto dostal meno Colin, ktoré začína na C, nasleduje po Anthonym a Benedictovi a za ním idú Daphne, Eloise, Francesca, Gregory a Hyacinth).

Hoci pán Bridgerton nie je držiteľom žiadneho šľachtického titulu a je nepravdepodobné, že by k tomu niekedy došlo (je siedmy v poradí pri čakaní na titul vikomt Bridgerton, za dvoma synmi terajšieho vikomta, starším bratom Benedictom a jeho tromi synmi), kvôli svojmu bohatstvu, výzoru, postave a predovšetkým šarmu, je stále považovaný za jeden z kapitálnych úlovkov sezóny. Je ťažké predpovedať, či sa túto sezónu pán Bridgerton podvolí manželskému životu. Je určite vo veku na ženie (má tridsaťtri rokov), ale nikdy neprejavil záujem o žiadnu z dám z vhodnej rodiny, a aby to bolo ešte ťažšie, má hrozný zvyk bez váhania opúšťať Londýn a cestovať do rôznych cudzích krajín.

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,
2. APRÍLA 1824

„Pozri sa na toto!“ zapišťala pani Featheringtonová. „Colin Bridgerton sa vrátil!“

Penelope zdvihla zrak od vyšívania. Jej matka zvierala v rukách najnovší výtlačok *Spoločenských novín lady Whistledownovej* spôsobom, akým by Penelope zvierala, povedzme, že lano, ak by visela z budovy. „Viem,“ zamrmlala.

Portia sa zamračila. Nenávidela, keď niekto – hocikto – vedel o klebetách skôr ako ona. „Ako si sa dostala k *Whistledownu* predou mnou? Povedala som Briarlymu, aby ich odložil bokom pre mňa a nedovolil nikomu dotknúť sa –“

„Nevidela som to vo *Whistledowne*,“ prerušila ju Penelope skôr, ako mohla vynadať tomu úbohému majordómovi, ktorý bol stále pod tlakom. „Felicity mi to povedala. Včera poobede. Jej to zase povedala Hyacinth Bridgertonová.“

„Tvoja sestra trávi veľa času v dome Bridgertonovcov.“

„Rovnako ako ja,“ poznamenala Penelope a rozmyšľala, kam vedie tento rozhovor.

Portia si prstami prešla po brade ako vždy, keď spriadala nejaké úklady. „Colin Bridgerton je vo veku, keď si hľadá manželku.“

Penelope sa podarilo zažmurkať tesne predtým, ako vypleštila oči. „Colin Bridgerton sa neožení s Felicity!“

Portia jemne pokrčila pleami. „Už sa stali aj čudnejšie veci.“

„Nijaké som nevidela,“ zašomrala Penelope.

„Anthony Bridgerton sa oženil s Kate Sheffieldovou a ona bola ešte menej obľúbená ako ty.“

To nebola celkom pravda. Penelope si radšej myslela, že boli na rovnako nízkom schodíku spoločenského rebríčka. Ale nezdalo sa, že by malo zmysel, keby to povedala matke, ktorá si pravdepodobne myslela, že svojej tretej dcére zložila poklonu tým, že vyhlásila, že počas tej sezóny nebola najneobľúbenejším dievčaťom.

Penelope cítila, ako zoviera pery. „Poklony“ jej matky boli skôr ako osie štípance.

„Nemysli si, že som ťa chcela kritizovať,“ poznamenala odrazu Portia ustarostene. „Popravde, som rada, že si stará dievka. Na tomto svete už nemám nikoho iba svoje dcéry a upokojuje ma vedomie, že jedna z vás sa o mňa na staré kolená postará.“

Penelope si predstavila budúcnosť – budúcnosť, ktorú opísala jej matka – a odrazu pocítila nutkanie utiecť preč a vydať sa za kominára. Už dávno sa zmierila s večným starodievocstvom, ale nejakým spôsobom si vždy predstavovala samu seba vo vlastnom útulnom dome v meste. Alebo možno v príjemnom domčeku pri mori.

Ale Portia v poslednom čase korenila ich rozhovory poznámkami o Penelopinom veku a tým, že má šťastie a Penelope sa o ňu bude starať.

Nezáležalo na tom, že Prudence a Philippa sa vydali za mužov s majetkom, mali kopu peňazí a matke mohli zabezpečiť úplné pohodlie. A navyše, Portia bola sama celkom bohatá, keďže jej rodina jej poskytla veno a štvrtinu z neho odložila bokom na Portiin osobný účet.

Nie, keď Portia hovorila o „starostlivosti“, nehovorila o peniazoch. Portia chcela otroka.

Penelope si vzdychla. Bola na matku prehnane tvrdá, hoci iba vo svojej myslí. Robievala to často. Jej matka ju milovala. Vedela o tom. A ona ju tiež milovala.

Ibaže niekedy ju nemala rada.

Dúfala, že to z nej nerobí zlého človeka. Ale popravde, jej matka dala zabráť trpezlivosti aj najmilšej a najjemnejšej zo svojich dcér, a ako Penelope pripúšťala, miestami vedela byť trochu uštípačná.

„Prečo si myslíš, že Colin by sa nemohol oženiť s Felicity?“ spýtala sa Portia.

Penelope ohromene zdvihla zrak. Myslela si, že s touto témou už skončili. Mala to predpokladať. Jej matka vedela byť veľmi neústupčivá. „Nuž,“ ozvala sa pomaly, „začnem s tým, že má o dvanásť rokov menej ako on.“

„Pche,“ vyhlásila Portia a pohrdavo mávla rukou. „To nie je nič a ty to vieš.“

Penelope sa zamračila, a keď sa neúmyselne pichla ihlou do prsta, zjajkla.

„A navyše,“ pokračovala Portia bezstarostne, „má“ – pozrela do *Whistledownu* a zisťovala jeho presný vek – „tridsaťtri! Ako sa chce vyhnúť dvanásťročnému rozdielu medzi ním a jeho manželkou? Určite nečakáš, že sa oženiť s niekým v *tvojom* veku.“

Penelope si olizla poranený prst, hoci vedela, že je to vrcholne nedôstojné. Ale potrebovala si strčiť niečo do úst, aby nepovedala čosi hrozne a hrozne zlomyseľné.

Všetko, čo jej matka povedala, bola pravda. Veľa svadiieb vyššej spoločnosti – možno dokonca väčšina z nich – bola medzi mužmi, ktorí si brali dievčatá, čo boli aspoň o dvanásť rokov mladšie. Ale vekový rozdiel medzi Colinom a Felicity jej pripadal ešte väčší, pretože...

Penelope nedokázala ukryť znechutenie. „Je mu ako sestra. Mladšia sestra!“

„Penelope, naozaj. Nemyslím si –“

„Je to ako krvismilstvo,“ zašomrala Penelope.